

Disharmonikernas uppgång och fall (och osannolika återuppståndelse)

"Without a doubt, the definitive account of the outrageous pleasures and perils of rock & roll stardom. Completely compelling and utterly disturbing."

Förord

Det sägs att längtan ibland kan stå i vägen för livet. Men den som inte har längtat efter Disharmonikernas självbiografi har nog inte levt. De oförvanskade memoarerna innehåller allt du någonsin velat veta men varit för rädd att fråga om. Inga detaljer är för snaskiga. Nån lär ha sagt att historien får Mötley Crües ökända *The Dirt* att framstå som en sedelärande barnsaga. (Men den uppgiften är obekräftad.)

Disclaimer: Känsliga läsare varnas för excesser av interna blinkningar och ohälsosamma nivåer av självironi. Biografin tänjer också på gränserna hos GDPR-lagen så det räcker och blir över. Men GDPR fick ändå författaren att någorlunda hålla sig i skinnet. Så tyvärr kan inte alla de fantastiska fans och vänner omnämnas som sig borde. Men det går nog att hitta ett kryphål i lagen lagom till bandets nästa comeback, omkring 2040, då det är hög tid att släppa nästa tegelstensvolym i Disharmonikernas självbiografiska svit. (Då kanske rent av de musikaliska och estetiska influenserna kan beskrivas som tyvärr inte fick plats den här gången.) Stay tuned!

Sommaren 1991

Urban Hane, Ken Höög och Johan Lindblom får idén att bilda ett band och lyckas övertyga ägaren av Café Ankaret (nuvarande Café Strandgatan) i Trollhättan att det behövs mer livemusik i stan. Premiärspelningen går av stapeln i ett lusthus som strategiskt nog är beläget en bit bort ifrån

caféets utomhusgäster, vilka därför inte kan höra så mycket av musiken – särskilt inte som bandet tolkat ”unplugged” bokstavligt.

Efter spelningen tar bandmedlemmarna emot vad som skulle visa sig bli 90-talskarriärens högsta gage. Därmed fick de ett stolt motto att leva upp till: ”Start from the top, and work your way down.”

Trots att Kristian Petrov har sin egen karriär med Johan Frendberg (Cirkus Miramar) att tänka på, med oemotståndligt svängiga bluesriff, kan han inte låta bli att tycka att det skulle vara aldrig så muntert att sitta bland de tre allvarliga herrarna i lusthuset och spela mollstämda ackord. En sen kväll vid Trollhättekanalen samlar Kristian mod till sig och frågar om bandet inte ska ha två gitarrister, när de ändå har två sångare. Ingen audition behövs: Ken vet redan vad Kristian går för – då de i sjuan spelat ihop i punkbandet *Katastrof* (1988–1989). (Självklart alluderade inte bandnamnet på hur det lät när de spelade, om nu någon trodde det).

Dressed for Success. Ken klädd för Syndens maskerad.

September 1991

Spelning på Sagateatern i Trollhättan med bandet *Syndens maskerad* (Urban, Ken, Johan, Kristian). Pretentiöst bandnamn, någon? Kanske, men en underdrift jämfört med det första bandnamnsförslaget: *Tears of Misery*.

Oktober 1991

Formatet med två sångare var bra i teorin men svårare att få ihop logistiskt. *Syndens maskerad* når vägs ände. Urban, Kristian och Ken bestämmer sig för att bilda ett nytt band. Trion utgjorde stommen i *Disharmonikerna* ända tills bandet upplöstes i januari 1996.

Premiärspelningen, november 1991.

November 1991

Debutspelning med *Disharmonikerna*-sättningen, under projektnamnet *Novemberdynastin*, på Strömslunds fritidsgård i Trollhättan. Före konserten fotograferas bandet utomhus. Det suddiga fotot är kusligt likt *The Plans* skivdebutsslag från 2001.

Det New Romantic-klingande namnet *Novemberdynastin* får konsekvenser för imagen. Bandmedlemmarna börjar fr.o.m. nu, och för flera år framåt, klä sig i ingenting annat än T-shirt och svart kavaj, även under de kallaste vinterdagar. (Med rouge och andra subtila sminktricks lyckas man ändå se ganska pigga och friska ut.)

En städad tillställning. Villa Stranna, december 1991.

December 1991

Stenen sätts i rullning. Bandet spelar på Villa Stranna, får det första av en hel serie frikostiga bildreportage i *Trollhättans tidning* och byter namn till *Disharmonikerna*.

Under denna tid är Disharmonikerna ännu inte kända för sin coola scenutstyrsel. Men räddningen står att finna i en tjejkompis som ställer sin övercoola garderob till förfogande. Hon anordnar fester också. Förmodligen de största (och bästa) i mannaminne. Disharmonikerna

återgäldar världens altruistiska klädesutlåning med att få fest efter fest att spåra ur. När alla har som roligast får festen abrupt avbrytas av en långdragen paus. Alla måste nämligen akut hjälpa till att sanera det rejält tilltagna akvariet på öl.

Den fina omsorgen om att även fiskarna skulle få sitt av det roliga har endast en marginellt dö-vande effekt på det livslånga dåliga samvete som medlemmarna känner av hur svinigt man be-tedde sig, och som hemsöker dem alltsedan dess i deras mardrömmar. Men ingenting ont som inte har någonting gott med sig. Det blir i alla fall inte brist på samtalsämnen när bandmedlem-marna går i psykoterapi.

Februari 1992...

På sin Londonresa förenar Urban och Kristian nytta med nöje. De anmäler sig till en musiktäv-ling. Konferencieren frågar Urban inför framträdandet om de inte kan liva upp den partysugna publiken med något lättsamt, helst av allsångskaraktär. Urban och Kristian inleder med "Vem kan segla förutan vind?", *a capella*, *larghetto* och *piano pianissimo*. En riktig rökare. *Not!*

Allra längst in i Disharmoni-kerna-arkivet återfinns denna skyddade raritet. En bild från den smått legendariska spelningen på Engelsbåten.

...februari 1992

Urban och Kristian får blodad tand och vill även på hemresan utnyttja den ack så sofistikerade musikutrustningen som finns på Engelsbåten. ("Båtenljud" blev sedermera en lika nostalgisk som ouppnåelig referens, som ljudteknikerna på kommande spelningar inte förstod ett jota av.) Till konferencierens stora skräck tycker hon sig känna igen duon, men det är för sent. De har redan bokat in sitt scenframträdande. För säkerhets skull under pseudonymer.

Den här gången riskerar man inte stämningen med en partydödare som "Vem kan segla förutan vind?". Istället kör man den beprövade Syndens maskerad-låten "Nomadernas sång", som inleds med den uppbyggliga strofen "Stäm upp nu alla klagosånger..."

Mars 1992

Spelning på en "Musik i Väst"-tävling i Nossebro. Bandet blir kompis med Theodor Jensen (Broder Daniel, The Plan), som diggade Disharmonikerna fram till 1996. Disharmonikernas andro-gyna tendenser förstärks oåterkalleligt sedan Ken lagt vantarna på Urbans rouge och Kristians ka-jalpenna. En liten flicka frågar Ken om han är en kille eller tjej. "Nej, jag är böj", mullrar Ken med en till basen passande basröst, till den lilla flickans stora förskräckelse.

Mars 1992

När Disharmonikerna sitter på café Ankaret kläcker Kristian riffet till "Rött och svart" på caféägarens nylonsträngade gitarr. Det karakteristiska Disharmonikerna-soundet föds och bandet får leva upp till en rockigare image.

April 1992

Nu börjar spelningsanbuderna strömma in. Lika säker som man kan vara på att konserterna inleds med "Rött och svart", lika dumt vore det att satsa pengar på att de inte avslutas med Sisters of Mercy-covern "First and Last and Always".

April 1992

Inspelning av samlings-cd:n Guldkorn i vägens gråa damm. Disharmonikerna lyckas tillskansa sig ensamrätt på sin fritidsgårds representationsutrymme, till de andra medverkande bandens (läs: hårdrocksbandens) missnöje. Disharmonikerna sätter tre låtar på fyra timmar, en minimalism som satte ribban för alla efterföljande studioinspelningar.

Finn tre fel.

Försommaren 1992

CD:n Guldkorn i vägens gråa damm släpps. Ett lokalförhållande ägnas åt Disharmonikerna. De tre cd-låtarna spelas upp varvat med att Patrik Johansson, Niklas Borg, Malin Lindh (!) och Eyrún Thorhallsdóttir gör snudd på legendariska personporträtt och karaktärsanalyser av bandmedlemmarna, som både var djuplodande och rättvisande(?).

Försommaren 1992

Inofficiell release-spelning på Kronogårdens fritidsgård. Ken har tillfället till ära skadat handen och kan inte vara med – och tur är väl det: Disharmonikerna kunde låta bra unplugged, men

kanske inte denna gång. Bandet ska i alla fall ha cred för en sak, den genuina konsekvens som man uppvisade under alla år – i sin notoriska brist på fingertoppskänsla. Spelningen ska vara en manifestation för försoning och tolerans. Men inför en publik som mestadels består av missanpassade ungdomar på glid, och som arrangörerna hoppas ska känna sig inkluderade och sedda, väljer Urban att deklamera ett flera sidor långt och kryptiskt Nietzsche-citat som börjar med orden ”Nej, vi älskar inte mänskligheten...”. Urban avbryter sig dock med att säga att han behöver läsglasögon och sätter på sig sina solglasögon. Ken, och de närmast sörjande fansen som han lockat dit, drar lite på mungiporna och den tryckta stämningen blir nästan uthärdlig.

Numret med recensionen som boostade Disharmonikernas karriär (eller åtminstone deras självförtroende).

Försommaren 1992

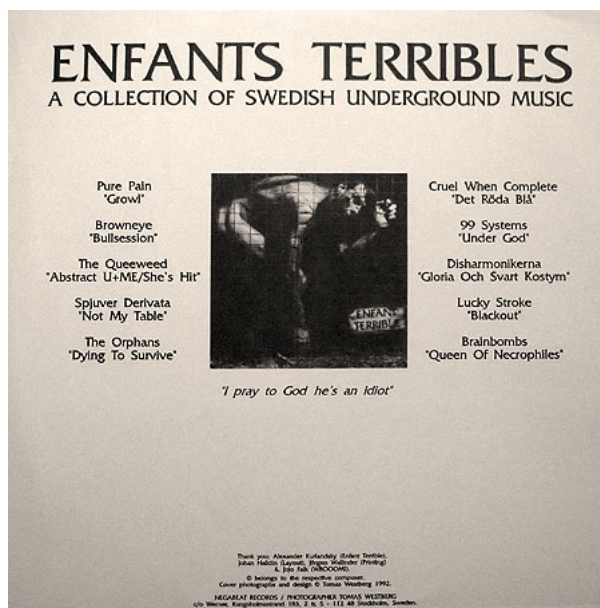
Recenserade i *Musikermagasinet*. Disharmonikerna får äntligen reda på vad de spelar för någonting: ”poetisk trummaskindriven indiegitarrfolkpop”. Att de är ”huvudet högre än resten på plattan” får ingen mildrande effekt på den svårartade tonårshybris som de lider av.

Högsommaren 1992

Disharmonikerna har releasefest på Folkets hus i Trollhättan och de nya låtarna spelas i flera radioprogram. ”Ryska cigaretter” ligger etta på ”Tuss-toppen” i tre månader och spelas vid ett tillfälle även i P4 kombinerat med en intervju.

Augusti 1992

Ett specialprogram ägnas åt Disharmonikerna i Trollhättans lokalradio (”Radio Tuss-Special”). Lyssnarna får höra rariteter som en uppspelning av en replokals-bootleg av ”Mascara” och en oavsiktligt rumphuggen ”Ryska cigaretter”. Men där finns annat än lågvattenmärken. Programledaren, Patrik Johansson, får tillstå för lyssnarna att han har rejäl ståpås när bandet framför urpremiären av ”Gloria och svart kostym” med akustisk gitarr.

September 1992

Malin Lindh, som passande nog tidigare "dissat" bandmedlemmarna i radion, blir en fjärde medlem på körsång. Låten "Gloria och svart kostym" spelas in till LP:n *Enfants Terribles*, som släpps i slutet av året i Stockholm med en ansats till nationell distribution. Elgitarren är extremt maffig och ger låten ett stort, fett sound, men vad många inte vet är att det egentligen bara är en pytteliten övnings- eller leksaksförstärkare.

Disharmonikerna med nya medlemmen Malin Lindh.

September 1992

Live på Villa Stranna i Trollhättan (välgörenhetsspelning i regi av alla politiska ungdomsförbund utom ett). En av bandets nära vänner, blivande moderat-topp och stadsdirektör i Stockholm, spelar oskyldig när bandet frågar varför hans förbundsavdelning aldrig är medarrangör på dylika tillställningar.

Bandet gör också en mindre spelning på Folkets hus med sitt inte fullt så exklusiva replokals-PA, som man kånkat dit för egen maskin. Disharmonikerna hade här sålt sin själ. De hade lovat att spela inför pensionärer från ett äldreboende, men vad värre är, introduceras av sin ärkefiende,* en politiker i Trollhättans kommunstyrelse; i gengäld skulle de få en kommande kassett betald av ABF.

Politikern håller ohörbart tal i Disharmonikernas mikrofon med maximalt eko/delay. Pensionärerna får inte ut så mycket av konserten. Eftersom de håller för öronen.

*Det finns nog lika många svar på frågan om varför just denne politiker råkade bli bandets ärkefiende som det finns bandyportföljer i Hälsingland. Men det har absolut ingenting att göra med att politikern personligen avstyrkte en ansökan om ett stipendium som bandet omsorgsfullt skickat in till kommunen, på formaliagrunden att det minsann inte var någon ”musikfond” – utan en ”kulturfond”, vilket bandet missat.

Oktober 1992

Urban och Kristian lever under ständiga hot från diverse personer som försöker provocera bandmedlemmarna och åberopa nävrätten närhelst de kan på random offentlig plats. Situationen når sin kulmen på en fest i inofficiell regi av ett av stans politiska ungdomsförbund. En antagonist är på vippen att banka skiten ur Kristian för att han varit sminkad på en spelning och spelat böj i en skolteater (tur att han inte såg att Kristian hade kajal på sig även under den aktuella kvällen!). Ken går heroiskt emellan i en episk holmgång och visar att bakom den hårda fasaden finns ett stort hjärta.

November 1992

Urban och Kristian praoar av någon outgrundlig anledning i Trollhättans kyrka. Någon avslöjar att de är musiker och de tvingas motvilligt snickra ihop en sakral komposition, ”Rött och guld”, att framföra under nästkommande gudstjänst.

En lika outgrundlig episod är när Disharmonikerna försöker konvertera till katolicismen. Det råder knappast något tvivel om bandmedlemmarnas religionsskeptiska hållning. Det är bara det att det ser så förbaskat coolt ut när husgudar som Wayne Hussey, Tony Iommi och Siouxsie Sioux på scen har stora tunga silverkrucifix dinglande runt halsen. Hela atmosfären får liksom nåt sublimt och ödesmättat över sig. (Åtminstone tycker man det vid den här tiden.) Urban och Kristian beger sig till S:t Petri katolska församling med sina krucifixhalsband som man inhandlat på Shock (eller om det var Butterick’s?) i Göteborg, för att få någon sorts validering av sin nyfunna tro. Prästen möter upp men behöver förbereda konverteringssamtalet med diakonissan. Kristian får goth-feeling under valvbågarna och börjar spela ”First and Last and Always” på kyrkorgeln.

Prästen kommer tillbaka fortare än väntat och avråder bestämt från konvertering. Av oklar anledning betvivlar han äktheten i Kristians och Urbans övertygelse.

November 1992

Intervju följt av ett snortajt live-framträdande i lokal-tv-studion, med vassa pikar till bandet *Hyacinthus*, med Pär Mauritzon (Cirkus miramar) på sång. (I själva verket var det nog så att Disharmonikerna avgudade Hyacinthuset. Men gliringarna passade fint för att dölja den oklädsamma tacksamhetsskuld som man kände inför all den inspiration man fått.)

December 1992

Live på Sagateatern. Disharmonikerna spelar några takter ur "Mascara", som via en övertydlig allusion tillägnas den antagonist som försökte hoppa på Kristian på den omtalade festen, och som nu sitter ute i publiken. Trots att Disharmonikerna under denna spelning var så hårt sminkade att en kompis lillasyster sa om Kristian: "Vad snygg hon är", så slutar antagonisten mystiskt nog trassera bandet.

I alla fall inte förrän till sommaren, då Urban ligger risigt till ute vid Öresjö. Till Kristians och Urbans stora chock har Ken blivit bundis med antagonisten.

December 1992

Trots de frekventa spelningarna repar bandet allt mindre. Eller snarare: *Ken* repar allt mindre. Sedan Ken ringt in en sjukanmälan till bandet för femtielfte gången får Kristian och Urban ånyo gå upp för berget och repa själva på Strömslunds fritidsgård. På väg hem på kvällen efter repet står de huttrande och tittar in i skyltfönstrens värme. De tittar in i fönstret till Café Cappuccino. Där sitter Ken.

Kristian och Urban är nu säkra på att Ken saknar intresse för bandet och på en fest frågar de ex-bassisten i *De ensammas parad* (ett systerband till Hyacinthusen och ett embryo till David Urwitz framtida soloprojekt), om han kunde tänka sig att spela i bandet. Ex-bassisten blir rejält smickrad men Ken, som befinner sig på samma fest, får höra snacket och blir rasande. Han dementerar alla rykten och Disharmonikerna går stärkta ur striden. Nu repar man som aldrig förr. Minst en gång varannan vecka.

December 1992

Videoinspelat större gig på Folkets hus. Spelningen marknadsförs som ”Disharmonikernas avskedskonsert” eftersom Urban, inte helt sanningsenligt, säger att bandet ska ta avsked av covern ”First and Last and Always”. (Denna lögn återupprepades strategiskt vid flera senare tillfällen. På Café Eloge i september 1993 omformulerades den till ett hot: Om bandmedlemmarna sätter låten perfekt slutar de spela den, om inte, får publiken dras med den till döddagar.)

Januari 1993

Det nya året inleds med frekventa konserter, bl.a. på Villa Stranna.

Februari 1993...

Dagen före musiktävlingen Musikslaget värmer Disharmonikerna upp på Café Eloge i Vänersborg. Ljusteknikern dyker inte upp så Disharmonikerna spelar i skenet av stearinljus. Spelningen är en av Disharmonikernas bästa någonsin och bandet är nu om möjligt ännu säkrare på att vinna morgondagens musiktävling än man var i Nossebro för ett år sedan.

Musikslaget, februari 1993. Spelningen då (nästan) allt gick fel.

...februari 1993

Med ett självförtroende som skulle räcka för ett jämfotahopp till månen (inte riktigt, men nästan), inleder Disharmonikerna Musikslaget med det maffiga introt till ”Här kommer han igen”.

Halvvägs in i låten inser emellertid bandmedlemmarna att de måste avbryta och börja om från början. Inte en ton har varit i takt. Ljudteknikern hade råkat trycka på ”mute” på medhörningskanalerna. Disharmonikerna börjar om. Men denna gång med ett självförtroende så stukat och lågt att det kunde lokaliseras till strax söder om helvetet.

Men man är inte bättre förlorare än att man känner sig nödgad att göra en kupp. När juryn korat vinnaren smyger sig Kristian upp på scen och grabbar tag i mikrofonen: ”Ett tekniskt missöde drabbade tyvärr rösträkningen och juryn har korrigerat beslutet. Vinnare ska naturligtvis vara Disharmonikerna!” (Passande nog uppmuntrar rockimagen till att man kan ha mörka solglasögon även under den mörka vintern. Det är inte minst praktiskt eftersom skämskuddar är klumpiga att bära runt på.)

Februari 1993

Nu är Disharmonikerna inte bara hatade av Lextorps hårdrockare. Innan Disharmonikerna gick på scen på Musikslaget spelade *Sheep Aquarium*, till vilka Kristian, helt utan någon koll, rakt upp i ansiktet sagt att det är löjligt att försöka spela Manchester-musik i Trollhättan. (Det blev inte bättre av att han även sa det till en journalist som citerade det i tidningen. En tröst är dock att Kristian inte är ensam kålsupare. Till samma journalist frågade Ken retoriskt: ”Vem bryr sig om Nirvana om tio år?”) Malin Lindh och Disharmonikerna går sorgligt nog skilda vägar.

Mars 1993

En spelning på Musikhuset filmas med flera kameror som redigeras ihop till en konsertfilm av en person som sedermera blev mångårig riksdagsledamot för Vänsterpartiet och medlem av partistyrelsen. (Men dessa meriter väger alla lätt jämfört med det som personen verkligen blev känd för – det coolaste T-shirttrycket ever, om en viss talman.)

Mars 1993...

Bland de större spelningarna gör man misstaget att boka in ett par mindre nogräknade gig på pizzerian Dello sport i Vänersborg. Urban värmer upp restaurangavdelningen, vars publik mest består av raggare, med punkversionen av ”Staten och kapitalet”. Till vad som nog får beskrivas som undertryckta burop lämnar han matsalen med gitarren mellan benen för att inta huvudscenen tillsammans med sina vapenbröder Ken och Kristian. Om stämningen var potentiellt fientlig i restaurangen så är den nu närmast livshotande. När Disharmonikerna tar första ackorden i Beatlesrariteter som ingen hört överröstas bandet av en publik som, förutom att antasta medlemmarna fysiskt, skrålar ett och samma mantra hela kvällen: ”Creedens!” Mer än så intresserad av att ”Ta en öl med Disharmonikerna i den upplysta världen”, som marknadsföringen förevisat, blir aldrig publiken.

...mars 1993

Live på samma pizzeria i Vänersborg. Till dag två har Disharmonikerna sålt sin själ för andra gången (första gången var till den uppsatte politikern); de har repat in en Creedens-låt. Publiken, som bara förväntar sig nya esoteriska låtar, blir fullständigt tagen på sängen när Urban med darande stämman uttalar de magiska orden, ”I see a bad moon rising”, medan han försöker utläsa

vad han kluddat ned på sin fusklapp. Hoten trappas ner och Disharmonikerna går levande ur natten. Slagsmålen ebbar ut. Helvetet är över.

En pizza, en hink öl och hundra spänn per skalle, som de visserligen måste dela med sin dörrvakt, vilken de fixat själva för att överhuvudtaget få någon spelning, blir plåster på sår.

Dörrvakten, en av bandets kompisar, saknade för övrigt vaktlegitimation och minsta tillstymmelse till erfarenhet (och han hade till råga på allt alldeles för korta byxor!). Han övertalades åka med på sin enda merit att ha en hyfsat stor kroppshydda. När pizzeriaägaren frågar efter hans licens är situationen inte längre lika hotfull. Eftersom den också blir pinsam. Efter traumat utvecklar Disharmonikerna av någon underlig anledning ett kroniskt hat till Creedens Clearwater som skulle vara livet ut. Och lite till.

Man vet att man är ett stort band när övriga dödliga får samsas på "Fri scen". Annonsering inför spelning på underbara Café Eloge. Kärlek!

April 1993

Disharmonikerna är inne i sin mest aktiva period med spelningar i framförallt Trollhättan och Vänersborg. I Vänersborg gör man sin största spelning någonsin, i ishallen inför fler än 500 personer – utan draghjälp från andra band. (Det finns vissa konspirationsteorier, men hur det egentligen gick till vet man fortfarande inte.) En av låtarna som spelades på Musikslaget, "Här kommer han igen", visas på lokal-tv i programmet Do ut des.

Maj 1993

En längre intervju med klipp från en Disharmonikerna-konsert den 7 maj visas i lokal-tv. På tv-journalistens fråga om Disharmonikerna vill ligga på Svensktoppen, svarar bandet otippat ja, men med reservationen "sist i så fall."

Sommaren 1993

Spelningar på diverse håll på Västgötsläppen och på anrika Norrlands nation i Göteborg. Från och med nu har Disharmonikerna under en period en medpassagerare i sin turnébuss. Att medpassageraren är en excentrisk person är en underdrift modell gigantisk. Men vad gör man inte för att få en alldeles egen huspoet?

Sedan mitten av maj har Disharmonikerna berikats med Marc Durhoff på synt.

Hösten 1993

Inspelning av demo i Vänersborg, i studion ”Dårhuset”. Studion ligger på ett inhägnat område med en omgivning av sluten psykiatrivård. Vid upprepade tillfällen under inspelningen är det oidentifierade personer som försöker ta sig in i studion genom både dörrar och fönster, ropandes ”Musikgruppen!!!”.

December 1993

Trots att Marc på eget initiativ meddelat att han måste sluta spela med bandet sedan lumpande, eller om det var studier, börjat ta för mycket tid, kan Urban inte låta bli att överförfriskad på gymnasieskolornas ”Utmaningen”, inför en flerhundrahövdad läktare på Älvhögsborg i Trollhättan, skrika ut: ”Marc, du är kickad!!!” (Rationalisering, projicering och skamöverföring kallas det tydligen för av psykologerna.)

Trots sitt filmstjärneutseende fastnade inte Marc Durhoff på en enda stillbild med Disharmonikerna. Men här är han – mannen, myten, legenden – i en screenshotad sekvens från en video med Disharmonikerna från Café Eloge, hösten 1993.

Januari 1994

Marc glänste allra mest live. Och även om Disharmonikerna var en utpräglad trio uppstod följdriktigt ett tomrum på scen en kort period efter hans avhopp. Inför första spelningen utan Marc, på Musikhuset i Trollhättan, drog man därför nytta av ett samarbete som man hade med Jonas Göransson, den musikaliska motorn i pionjärsyntbandet Dead Eyes Open.

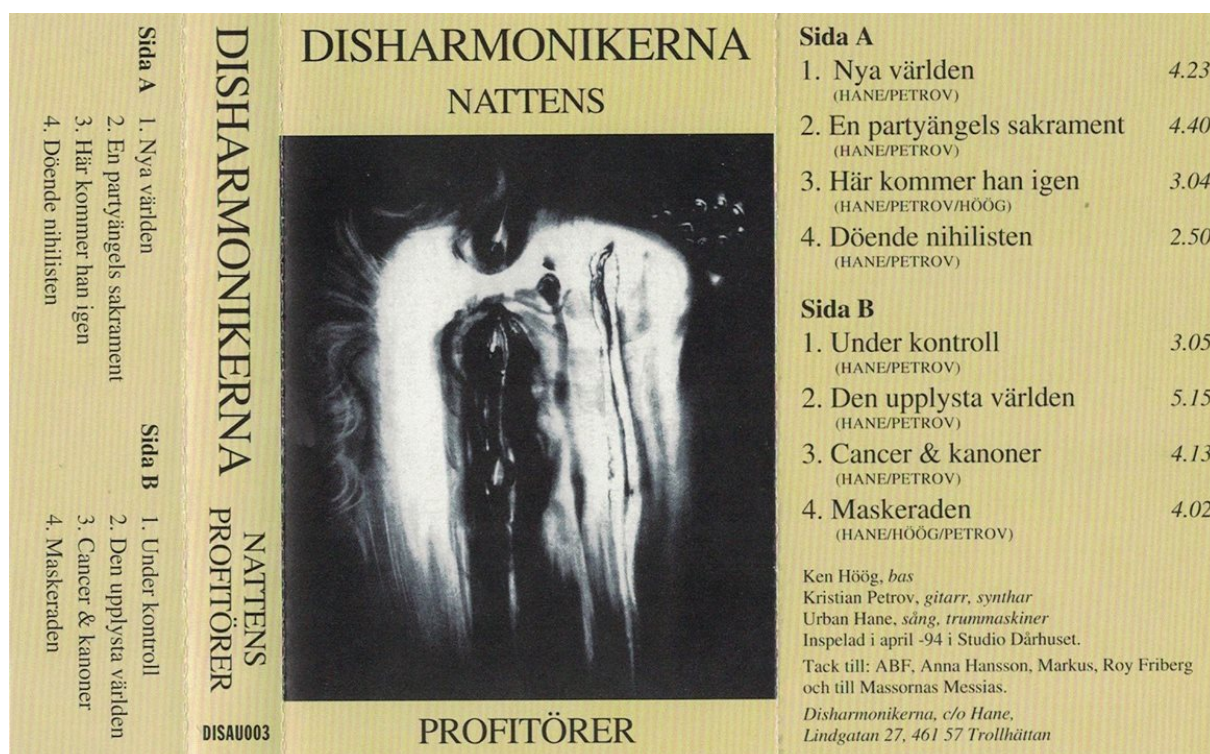
Till framträdandet förbereder Jonas de syntslingor bandet vill ha på ett förinspelat spår. (Playback kanske inte är så mycket rock 'n' roll men det var i alla fall en ynnest att få beskåda hans MIDI-teknologiska virtuositet så många år före genombrottet för dagens avancerade tillika användarvänliga digitala ljudprogram.) Showen går över förväntan med sällan skådat ös. Men Jonas hade inte bara tryckt på en knapp och startat syntslingorna som bandet förväntat sig. Han hade dröjt sig kvar på scen bakom övriga bandet vid en keyboardattrapp och uppbådat alla coola synt- och livemoves som han någonsin övat in under karriären.

Huruvida Jonas stal showen eller fick hela bandet att rocka röven av publiken bör nog lämnas osagt. Men det var synd att det inte blev en fortsättning.

Februari 1994

För pengar man till slut lyckats komma över genom att fjäska för politiker-ärkefienden återvänder man till studio "Dårhuset". Man spelar in åtta låtar som ska ges ut på kassett.* När Anna Hansson, som sjunger stämmor på låtarna Döende nihilisten och Upplysta världen, värmer upp stämbanden i trapphuset, håller det gamla hospitalet på att rämna. Åtminstone känns det så, för rösten är nog den starkaste, och kanske vackraste, som bandmedlemmarna hört.

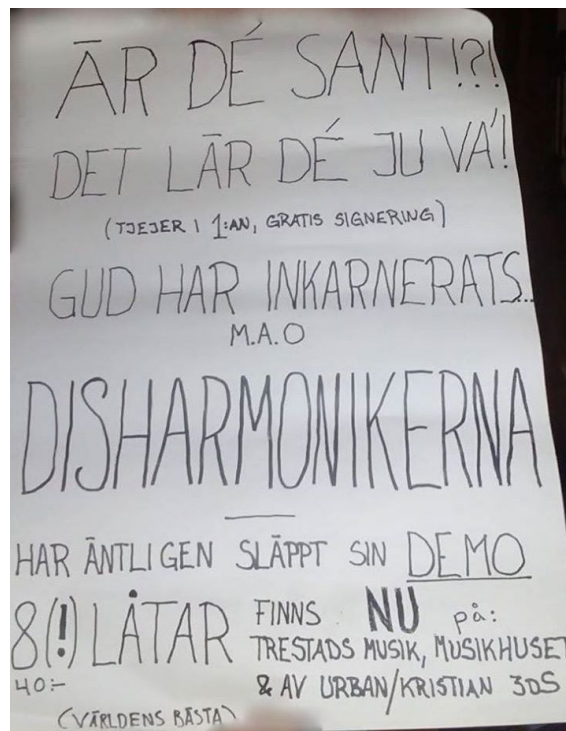
*Den som levt hela livet under en sten kanske invänder att musik ska avlyssnas digitalt på i-Tunes eller Spotify, eller åtminstone på CD-skivor som väl sig borde under det ironiska 90-talet. Men Fru Fortuna ler mot den djärve. Kassetter har i skrivande stund bland samlare blivit om möjligt ännu coolare än vinylskivor. Taggade av detta har dagens Disharmonikerna lösa planer på att lansera sin nästa video på Betamax. (Förslag på ännu mer otillgängliga och image-boostande format tas tacksamt emot.)

Maj 1994

Nattens profitörer-kassetten ges ut (i en för-release) och Disharmonikerna står på toppen av sin karriär. Återigen fina recensioner.

Karl (efternamnet utelämnat p.g.a. den enerverande GDPR-lagen), som är något av bandets allt-i-allo vid den här tiden, kränger fler kassetter till bandets fans än vad som kan anses hälsosamt (eller skattetekniskt tillåtet). Han visar i vilket fall prov på sina exceptionella persuasiva, eh, jag menar pedagogiska anlag.

Säga vad man vill om layouten. Men tonårshybris var det åtminstone inget fel på.

Sommaren 1994

Stort reportage i *Trestadsforum* med positiva recensioner, porträtt och intervjuer. (Sympatin var ömsesidig. Kristian, Urban och Ken hade en gång varit hemligt betagna i den kanske tio år äldre kvinnliga journalisten när hon i början av högstadiet vikarierade som deras lärare.)

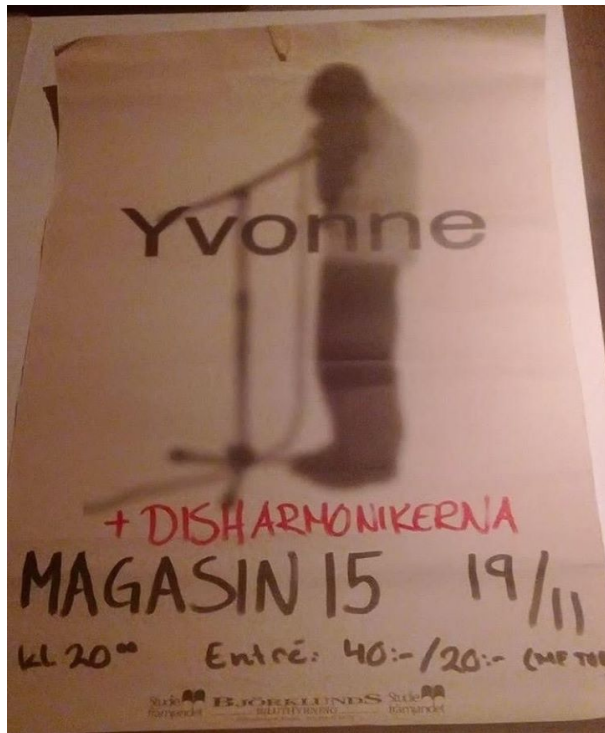
Hösten 1994

Urban tvingas rycka in i lumpen sedan alla möjliga (och omöjliga) överklaganden misslyckats. Disharmonikerna måste repa utan Urban med Kristian på sång. Den senare drabbas av hybris och får för sig att han ska sjunga åtminstone en låt live av Disharmonikernas repertoar. Urban håller rösten i trim i duschen på militärföreläggningen så att han bibehåller sin sångkapacitet. Där (i duschen?!) träffar han Cålle – kommande vapendragare till Urban och Ken efter Disharmonikerna.

Popsångerskan Malin Berggren från bandet Ace of Base, vars debutalbum "Happy Nation" just sålt i 23 miljoner exemplar, uttalar sig positivt om Disharmonikerna (och klurar finurligt ut bandets hemliga inspirationskällor). Disharmonikerna når oanade höjder av tillförsikt. Om Berggrens pep-talk bara kunde föröka sig i medielandskapet, och få något slags spin off-effekt på Disharmonikernas egen albumförsäljning? Om så bara motsvarande en enda promille av Ace of Base:s försäljningssiffror? Då kunde Disharmonikerna-medlemmarna hela livet igenom ge fingret åt vilken pensionssparar-rådgivare som helst. (Det har bandmedlemmarna i och för sig alltid gjort med en aldrig så liten inkomst, men av rent ideologiska och konstnärliga skäl.)

November 1994

Disharmonikerna spelar på Musikhuset i Trollhättan. Man får lite motvilligt dela på scenen med ett visst nybildat band från Eskilstuna som kallar sig för Yvonne. De lärde tvistar än idag om vilket av banden som var förband till vem. (Nog spelade Disharmonikerna före Yvonne rent tidsmässigt, men nästan hela publiken gick hem när Disharmonikerna slutade.)

Bildbevis på att Yvonne var förband åt Disharmonikerna.

December 1994

Spelning på Musikhuset ("Luciapop"). Detta var enda gången som Disharmonikerna framförde "Nya världen" live. Trots att låten är inledningsspåret på kassetten och en av Kristians och Urbans favoritlåtar, är det ett under att låten överhuvudtaget spelades live. Ken har en unik vetorätt som han använder flitigt varje gång någon vågar föreslå denna låt till reportören. (Ken, som har bättre minne än de flesta, kan idag överhuvudtaget inte komma ihåg varför han dissade "Nya världen" så obstinat som han gjorde. Särskilt inte som det också var en av hans egna favvolåtar.)

Ett gudabenådat ögonblick. Den enda gången fansen hade ynnesten att få höra Disharmonikerna framföra signaturlåten "Nya världen" live. (Innan Ken tyckte att måttet var rågat och för alltid bestämde sig för att vägra spela den i kraft av sin "vetorätt".)

Issu (Lars Olsson), frontmannen i bandet "Issus barn", säger efter spelningen att han vill spela med Disharmonikerna. Disharmonikerna får en vällustig rysning ända ned till svanskotan; i säkert ett års tid har de i hemlighet beundrat Issu som Trollhättans utseendemässigt coolaste person.

När Urban och Kristian under våren 1994 fick upp ögonen för Issu fick de för sig att ägna mattelektionerna i skolan åt att dikta ihop fler och fler osannolika, men coola, egenskaper som de klistrade på Issus alltmer uppblåsta persona. Självsvåldigt började de påstå för kompisarna att han kallades för "Massornas Messias", för att det lät om möjligt ännu coolare än det han själv för stunden kallade sig, nämligen "Massans Messias". Detta tog värdefull tid från låtskrivandet på mattelektionerna, eh, jag menar derivataövningarna och differentialekvationerna. Issu blir formellt medlem i januari 1995.

”Issu” i studion med Disharmonikerna.

April 1995

Sista studioinspelningen, den femte i ordningen. Disharmonikerna gör stora förändringar av sitt sound. Borta är de rena gitarrerna (med chorus och delay) – ett av Disharmonikernas signum – som ersatts av distade dito. (Kristian spelar förresten på en handgjord gitarr som en gång specialtillverkades för Key Marcello i Europe, och får en ursäkt för att smyga in lite fler hårdrocksinfluenser, vars ränder inte gått ur honom sedan lågstadiet.) Samtidigt blir syntarna (med Issu) mer framträdande. Urban ”rapper” in en ny version av en av Disharmonikernas bästa låtar, Maskeraden, som så vitt Disharmonikerna vet, aldrig, aldrig, aldrig, kommer läggas ut på nätet. Åtminstone inte den här veckan.

Sommaren 1995

Disharmonikerna fortsätter spela live på diverse ställen med en *grande finale* på Kårhuset (Villa Stranna) i Trollhättan, sista augusti, som symboliskt nog blir Disharmonikernas sista spelning. Det är tragiskt nog en antiklimax, även om man har raggat dit en hel drös hängivna Disharmonikerna-fans (däribland blivande finska musikjournalistesset Janne Strang, ett av bandets största fans, som tagit sig hela vägen till Trollhättan med brutet ben på kryckor). Graden av publikt ointresse från *wanna be*-chalmeristerna står faktiskt inte så långt efter vad klientelet på Dello sportspelningarna lyckades uppbåda.

Hösten 1995

Replokalen på Musikhuset i Trollhättan står allt som oftast tom. Kristian och Urban har flyttat till Göteborg, men tar sporadiskt tåget till hembygden. Men ingen kan förneka att Disharmonikerna repar allt mer sällan. Kristian snickrar på Disharmonikerna-låtar, har idéer till ett konceptalbum och mer teatrala inslag i deras liveframträdanden. Han försöker pusha på de andra, vill att alla ska vara med i låtprocessen och klagar på att det repas för lite. Ingenting händer. Kristian blir besviken.

December 1995

Avbruten videoinspelning i Göteborg av "Gloria och svart kostym". Mellan tagningarna kommer bandets inre slitningar upp till ytan. Munhuggande övergår mer eller mindre i handgemäng. Sedan en tid tillbaka är inte längre Issu en medlem i bandet.

Januari 1996

För att bevara julfriden, och om möjligt få till stånd en förändring, väntar Kristian med att tala om att han vill sluta i bandet tills efter nyårsafton. Han ringer Urban. Urban ringer Ken. Ken river ned sina Disharmonikerna-posters från väggen med sorg i hjärtat. Han repar sig dock mycket snabbt och bildar bandet med det passande namnet "POST" tillsammans med Urban och Cälle. I de post-disharmoniska svallvågorna bildade Kristian bandet Neptunusbrigaden/Dolce vita med den tidigare keyboardisten i Disharmonikerna, Issu, och Lars Wiberg (senare i KROM).

Det disharmoniska arvet hade viss betydelse för båda banden, men de direkta referenserna skulle bli allt färre med tiden.

Här kunde det kanske ha varit läge för fansen att få någonting vått i blicken. Om det inte vore för att bandets annonserade splittring i själva verket var början på en över 20 år lång rafflande cliffhanger.

1996–2017

(O)lyckligt omedvetna om att bandets ”break” bräcker alla cliffhangers och följetångsavslut som någonsin upptagits i Guinness rekordbok, laddar medlemmarna om med ny kreativ energi. Men att biografiskt teckna dessa decennier av musikalisk inaktivitet kan nog tära på entusiasmen hos den nördigaste och mest inbitne av musikhistoriska kalenderbitare. Vi trycker på Fast forward-knappen istället (men det hade nog egentligen gått lika bra med Rewind).

Ur askan i elden. Disharmonikerna 2018.

2018

Det har blivit dags för Disharmonikerna att erövra världen ännu en gång. Allt som krävs är bara att komma i de svarta jeansen (konstigt att de har krympt så mycket bara av att ligga i gardero-ben?) och leta fram storasyrrans kajalpenna (som inte är helt lätt med tanke på att hon flyttade hemifrån för 25 år sedan).

Allt började 2016 när bandmedlemmarna fick en förfrågan om att medverka i en musikdokumentär. Under arbetet med att gå igenom sin gamla katalog föddes idén om att spela in nytt material. I samband med inspelningen bestämde man att Disharmonikerna skulle återförenas, vilket blev officiellt i augusti 2018. Den första låten som släpptes efter återföreningen heter ”Återkomsten”.

Vänner av ordning kanske invänder att det inte är så mycket nytt under solen – och pekar på det hämningslösa nostalgiska återbesöket i det förflutna. Men tji fick de. Kens vetorätt, som fortfarande lever och har hälsan, har oväntat kompletterats med en ”tvångsrätt”. Nu kan inte Ken bara

dissa det han ogillar, även om Urban och Kristian lyckats skrapa ihop stabilast tänkbara tvåtredjedelsmajoritet. Ken kan egenmäktigt bestämma som han behagar och t.o.m. tvinga fram vad de andra *måste* göra. (Detta rör i synnerhet frågor om huruvida det är lämpligt att inta ”förfriskningar” före, under eller efter rep, inspelningar och mixning. Den som känner Ken förstår vart-hän det barkar.)

DISHARMONIKERNA – snart på en scen nära dig.